

Το παρόν κείμενο αποτελεί δήλωση αποχώρησης μελών από το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα οι οποίοι/ες παραμένουν μέλη της ANTAPSYA, μετά την πανελλαδική συνδιάσκεψη τόσο του ΣΕΚ όσο και αυτή της ANTAPSYA και αναφέρεται σε στρατηγικά και τακτικά προβλήματα του κόμματος και του μετώπου, καθώς και στα καθήκοντα που θέτει η ταξική πάλη στο σήμερα

Βρισκόμαστε στην περίοδο της βαθύτερης δομικής κρίσης του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, με το αστικό σύστημα σε εκτεταμένη πολιτική αστάθεια και κάθε σχέδιο υπέρβασής της να αποτυγχάνει. Σ' αυτή την συγκυρία η άρχουσα τάξη έχει οδηγηθεί να επιλέγει ως κυρίαρχα εργαλεία ανάκαμψης τις αντεργατικές επιθέσεις στο εσωτερικό των κρατών της, την όξυνση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και την ενίσχυση των αντιδραστικών και φασιστικών μορφωμάτων ως πολιορκητικό κριό για την επίτευξη των στόχων της. Η εποχή του ιμπεριαλισμού όμως δεν είναι μόνο η εποχή της γενικευμένης βαρβαρότητας και σήψης του συστήματος, αλλά και αυτή των εργατικών επαναστάσεων και της γέννησης του νέου κόσμου της κομμουνιστικής χειραφέτησης. Αναδεικνύεται επομένως η αναγκαιότητα της συγκρότησης της εργατικής τάξης ως τάξη για τον εαυτό της και της πρωτοπορίας αυτής σε επαναστατικό κόμμα σε διαλεκτική σχέση με τις αγωνιζόμενες μάζες. Η οικοδόμηση της ANTAPSYA, ως ξεκάθαρο αντικαπιταλιστικό μέτωπο, είναι αναντικατάστατο εργαλείο προς αυτήν την κατεύθυνση. Αν και η ANTAPSYA δημιουργήθηκε εξ αρχής για να παίξει αυτό το ρόλο, οι πολιτικές και οργανωτικές της παθογένειες, που αντανakλούν τις αδυναμίες των οργανώσεων που την αποτελούν, την αποτρέπουν από την σε βάθος σύνδεσή της με τον κόσμο που αντιστέκεται και της εμβάθυνσης και γείωσης του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματός πάλης.

Η κατάσταση του ΣΕΚ σήμερα

Η ηγεσία του ΣΕΚ, στη βάση της γραμμής που έχει διαμορφώσει και των τακτικών που απορρέουν απ' αυτή, παρουσιάζει μια μόνιμη εικόνα θετικής αποτίμησης για την ανάπτυξη και μαζικοποίηση του κόμματος και μιας επικείμενης αναβάθμισης του ρόλου του στο κίνημα η οποία θα οδηγήσει σε ηγεμονία του στους εργατικούς και κοινωνικούς χώρους και αγώνες. Όντας μέλη του ΣΕΚ, είχαμε εντοπίσει πολλές προβληματικές, οι οποίες διαιωνίζονται λόγω της αποφυγής κάθε είδους αποτίμησης στο εσωτερικό του και κάθε προσπάθεια προς αυτήν την κατεύθυνση εξοστρακίζεται από την ηγεσία ως εσωστρεφής. Οι προβληματικές αυτές εντοπίζονται α)στη σχέση κόμματος-τάξης και β)στη σχέση κόμματος-μετώπων και αντικατοπτρίζονται α)στον τρόπο παρέμβασης και β)στην ίδια τη δομή του κόμματος και την εσωτερική δημοκρατία σ' αυτό.

Κόμμα και Τάξη

Η πολιτική συγκρότηση της εργατικής τάξης, η σύσταση της ως τάξη για τον εαυτό της, αποτελεί πάγιο στόχο ενός επαναστατικού κόμματος. Η συγκρότηση του επαναστατικού κόμματος βρίσκεται σε άρρηκτη διαλεκτική σχέση με το χτίσιμο του κινήματος και της συνολικής συγκρότησης της τάξης ως τάξη με συνείδηση της ιστορικής της αποστολής και ρόλου. Ως κόμμα, μπορεί να είναι ισχυρό και να μαζικοποιείται μόνο εντός ενός αντίστοιχου κινήματος στο οποίο τον εξοπλισμό συμβάλλει. Η αδυναμία αναγνώρισης της σχέσης κόμματος-τάξης, η υπέρμετρη εστίαση σε οργανωτικά εργαλεία αντί της ουσίας της πολιτικής παρέμβασης, η υποτίμηση της ικανότητας της τάξης για αυτενέργεια και δημιουργία δικών της θεσμών, οδηγεί σε τάσεις υποκατάστασης της τάξης, οι οποίες εμφανίζονται σε κάθε μορφή παρέμβασης του κόμματος. Στο ίδιο το ΣΕΚ αυτή η υποκατάσταση εκφράζεται στην κομματική λειτουργία του: στην αντίληψη για την εφημερίδα και τις στρατολογίες, την παρέμβαση στους εργατικούς, φοιτητικούς και σχολικούς χώρους, τη στάση και τη θέση του στα μετωπικά εγχειρήματα (ANTAPSYA, ΚΕΕΡΦΑ), την εσωκομματική δημοκρατία και το ρόλο των πυρήνων στην παραγωγή στρατηγικής.

Μηχανισμοί παρέμβασης

Το ΣΕΚ έχει επιλέξει να παρεμβαίνει στην εργατική τάξη κανονιστικά, κυρίως μέσω εξωτερικών συνεργείων και με μια τυπολογική επιμονή. Στην πραγματικότητα, αυτή η διαδικασία παρέμβασης δεν αποτελεί μηχανισμό ικανό να θέσει σε κίνηση τις εργατικές μάζες. Αυτού του είδους η παρέμβαση αποκτά έναν καθαρά προπαγανδιστικό χαρακτήρα και ανυψώνει το εξωτερικό συνεργείο ως επινόημα παρέμβασης στην εργατική τάξη και τους φορείς ταξικής πάλης γύρω από τους οποίους συσπειρώνεται. Ως εκ τούτου, η υποτίμηση της πραγματικής κίνησης της ταξικής πάλης οδηγεί σε μια φετιχοποιημένη υπερτίμηση των εργαλείων παρέμβασης. Έτσι, η υψηλή ή μη διακίνηση των εντύπων αναγνώσκεται ως σημαντική ένδειξη της μαχητικότητας στους κοινωνικούς χώρους. Η αντίληψη του ΣΕΚ για την ανάμειξη του στην ταξική πάλη όπως περιγράφηκε, αποτελεί δείγμα ενός εκχυδαϊσμένου ιδεαλισμού, που προκύπτει από τη σύλληψη πως η ταξική πάλη είναι πρώτα και κύρια ένα αφηρημένο πεδίο ξεκαθαρίσματος ιδεών, ενώ στην ουσία η ταξική πάλη εμπεριέχει υλική σύγκρουση και αυτό το στοιχείο είναι που εξυψώνει την εργατική τάξη σε επαναστατικό υποκείμενο.

Δομή κόμματος και εσωτερική δημοκρατία

Το ΣΕΚ διακηρύττει ότι λειτουργεί με δημοκρατικό συγκεντρωτισμό, σύμφωνα με την ανάγνωση του για τα πρότυπα του κόμματος των Μπολσεβίκων, ώστε να εξασφαλίζεται η δημοκρατία στη λήψη των αποφάσεων και η ενότητα στη δράση. Ωστόσο, τόσο η δομή όσο και η λειτουργία στο εσωτερικό του κόμματος είναι τέτοια ώστε η συλλογική λήψη αποφάσεων παραμένει στη διακήρυξη, ενώ δεν υπάρχουν μηχανισμοί ελέγχου των επιλογών της ηγεσίας.

Η Κεντρική Επιτροπή, η οποία είναι το κύριο όργανο παραγωγής γραμμής, εκλέγεται κάθε χρόνο στη Συνδιάσκεψη του κόμματος με ενιαία λίστα, την οποία τα μέλη καλούνται να υπερψηφίσουν ή να καταψηφίσουν και όχι με κατ' όνομα ψηφοφορία ώστε κάθε μέλος να ελέγχεται για το έργο που παρήγαγε. Με αυτόν τον τρόπο ακόμα και αν τα μέλη θεωρούν έναν υποψήφιο αναρμόδιο να επιτελέσει το έργο, είναι πρακτικά αδύνατο να προτείνουν κάποιον άλλο στη θέση αυτή, καθώς θα πρέπει να θέσουν προς ψήφιση μια εξ ολοκλήρου νέα λίστα. Οι στρατηγικές επιλογές της ηγεσίας καθ' όλη τη χρονιά δεν υπόκεινται σε έλεγχο και αποτίμηση στη βάση, ενώ οι αποφάσεις συνδιάσκεψης-συμβουλίων αποτελούν υποτυπώδεις περιγραφές γενικών πολιτικών κατευθύνσεων με αποτέλεσμα να ερμηνεύονται κατά το δοκούν από την ηγεσία με τη βάση να μην έχει κανένα λόγο στη λήψη των αποφάσεων ενώ μέσω αυτής της διαδικασίας από την Κ.Ε. καλλιεργείται κλίμα ανάθεσης στα μέλη.

Η ίδια διαδικασία ισχύει και στην εκλογή των αντιπροσώπων για το ανώτατο όργανο του κόμματος, τη Συνδιάσκεψη: οι Περιφερειακές Επιτροπές, σε συνεργασία με την Κ.Ε. θέτουν προς ψήφιση στις ολομελειακές προσυνδιασκέψεις μια ενιαία λίστα αντιπροσώπων, η οποία μπορεί να υπερψηφιστεί ή να καταψηφιστεί, καταργώντας έτσι στην πράξη τη δυνατότητα των πυρήνων να αποφασίζουν ποιος θα τους εκπροσωπήσει στο ανώτατο όργανο. Απ' την άλλη, οι παρατηρητές που μπορούν να παρακολουθήσουν και να παρέμβουν στη Συνδιάσκεψη προκύπτουν αποκλειστικά μετά από πρόσκληση της Κ.Ε. (βάσει καταστατικού). Η παραπάνω διαδικασία δεν περιγράφεται αναλυτικά στο καταστατικό του κόμματος ή σε κάποιο άλλο έντυπο, με αποτέλεσμα τα μέλη πολλές φορές να μην έχουν πλήρη επίγνωση για τον τρόπο που διεξάγεται η διαδικασία και τι δικαιώματα έχουν απέναντι στην όποια αυθαιρεσία της Κ.Ε.

Οι Περιφερειακές Επιτροπές, οι οποίες παίζουν σημαντικό ρόλο στη διαμεσολάβηση μεταξύ Κ.Ε. και πυρήνων, δεν εκλέγονται από την ολομέλεια των πυρήνων που υπάγονται σ' αυτήν. Αντίθετα, η ηγεσία της Π.Ε. διορίζεται απευθείας απ' την Κ.Ε., ενώ τα υπόλοιπα μέλη της επιλέγονται είτε από την Κ.Ε., είτε από την Π.Ε. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα οι Περιφερειακές Επιτροπές να μην λογοδοτούν στους πυρήνες και να μην μπορούν να ανακληθούν από αυτούς, αλλά να οδηγούνται σε μια προσπάθεια επιβεβαίωσης της γραμμής της Κ.Ε.

Οι πυρήνες δεν έχουν συμμετοχή στον καθορισμό της γραμμής του κόμματος σε επίπεδο στρατηγικής αλλά έχουν το ρόλο του οργανωτή προαποφασισμένων τακτικών που έχουν επεξεργαστεί από την Κ.Ε.

Απόληξη αυτής δομής είναι να μην καλλιεργείται η πρωτοβουλία στους πυρήνες και τα μέλη τους, και αδυναμία συγκρότησης των μελών ως πρωτοπορία στο χώρο τους με την αναγκαία πολιτική ετοιμότητα που απαιτείται από οργανωμένους αγωνιστές.

Μετωπική τακτική και Ενιαίο Μέτωπο

Ως απόρροια της κρίσης και των εργατικών και κοινωνικών αγώνων, η πολιτική αστάθεια οδήγησε στην κατάρρευση του δικομματισμού. Η άνοδος του ΣΥΡΙΖΑ ως κυβερνητική δύναμη το Γενάρη του 2015 και η αποτυχία της ρεφορμιστικής στρατηγικής του, βάθυνε το ρήγμα ανάμεσα στα προσφερόμενα μίγματα αστικής διαχείρισης και τις αναζητήσεις και προσδοκίες της εργατικής τάξης και της πρωτοπορίας της. Μετά την συμφωνία για το 3ο μνημόνιο, το ρήγμα αυτό σήμαινε και μια ανασύνθεση του ρεφορμιστικού στρατοπέδου μέσω της δημιουργίας της ΛΑ.Ε. Στο σήμερα, οι συνεχιζόμενες κλαδικές και πανεργατικές απεργίες καθώς και το μαζικό κύμα αλληλεγγύης προς τους πρόσφυγες είναι ενδεικτικά μιας γενικότερης αγωνιστικής, κινηματικής στροφής κατά της υπάρχουσας κατάστασης. Παρά ταύτα, κάθε τέτοια στροφή δεν καταλήγει μηχανιστικά και αποκρυσταλλωμένα σε αντικαπιταλιστική κατεύθυνση, αλλά εμπεριέχει ρεφορμιστικές αντιφάσεις που αποτρέπουν το συντονισμό και την ενοποίηση των πολύπλευρων κινήματων σ' ένα κεντρικό σχέδιο σύγκρουσης με το κεφάλαιο και το κράτος του.

Χρέος της επαναστατικής αριστεράς είναι η υπέρβαση αυτών των αντιφάσεων και η μετατόπιση κομματιών του κινήματος που αποδεσμεύονται από το ρεφορμισμό σε κινηματική δράση για την απόκρουση των αντέργατικών επιθέσεων(π.χ. ασφαλιστικό, ιδιωτικοποιήσεις,αντιφασιστική πάλη)

Η τακτική του ενιαίου μετώπου μπορεί να εξασφαλίσει αυτή τη κίνηση μέσα από α)την μαζική απεύθυνση στη βάση οργανωμένων κομματιών της εργατικής τάξης με δεσμευτικό χαρακτήρα και συγκεκριμένο βηματισμό β) την αυτοτέλεια της πολιτικής παρέμβασης των επαναστατικών δυνάμεων με σκοπό 1) την προώθηση της αντικαπιταλιστικής προοπτικής στο κίνημα και 2) το ξεσκέπασμα των ρεφορμιστικών ηγεσιών. Παρά ταύτα η ενιαιομετωπική απεύθυνση δε μπορεί να σημαίνει σε κανένα επίπεδο τη στρατηγική σύγκλιση με το ρεφορμισμό ή την απόκρυψη μέρους του προγράμματος των επαναστατών από τις μάζες με σκοπό μια επίπλαστη «ευρεία» απεύθυνση.

Το ΣΕΚ ενώ θεωρητικά έχει επιλέξει την τακτική του ενιαίου μετώπου στην πράξη εφαρμόζει μια διαστρεβλωμένη εκδοχή της. Τα μέτωπα που συγκροτεί (ΚΕΕΡΦΑ) δε στοχεύουν στη μαζική και οργανωμένη απεύθυνση στη βάση αλλά προσπαθούν μέσω της συμμετοχής στελεχών ρεφορμιστικών οργανώσεων να επιδράσουν σ'αυτήν χωρίς να προσπαθούν να ξεμπροσιτιάσουν τις ηγεσίες και να σπάσουν τις αυταπάτες που αυτές καλλιεργούν. Ιδιαίτερα προβληματική είναι η κατεύθυνση της ηγεσίας του ΣΕΚ μετά την τελευταία συνδιάσκεψη για συνεργασία με βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ στο αντιρατσιστικό κίνημα καθώς προωθεί τις αυταπάτες που σκόπιμα αυτοί δημιουργούν, δεν εκθέτει τις ευθύνες που έχουν για τις αντεργατικές πολιτικές και δεν κινητοποιεί τον κόσμο της βάσης σε πορεία σύγκρουσης με τις επιλογές της ηγεσίας τους.

Ταυτόχρονα, η υποτίμηση της αυτενέργειας της κίνησης των μαζών οδηγεί στο να αξιοποιείται η μετωπική συγκρότηση με κύριο σκοπό τη στράτευση στο κόμμα με αποτέλεσμα το μέτωπο οργανωτικά να υπάγεται ολοκληρωτικά σ'αυτό και να χάνει τον ενιαιομετωπικό προσανατολισμό του.

Η προσπάθειά μας

Σε κάθε οργάνωση που λειτουργεί στη βάση του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού είναι αναγκαίος ο πλήρης, πλατύς και πολυεπίπεδος διάλογος για τη λήψη των αποφάσεων, η συλλογική εφαρμογή αυτών και η συνολική αποτίμηση τους. Θεωρώντας πως αυτή η μεθοδολογία πρέπει να ακολουθηθεί στη διαδικασία χάραξης γραμμής του ΣΕΚ, ως μέλη του αποφασίσαμε να καταθέσουμε γραπτώς τους προβληματισμούς μας στο ανώτατο όργανό του, την ετήσια συνδιάσκεψη του κόμματος με αφετηρία τον

προσυνδιασκεισικό διάλογο και τα δελτία κειμένων απόψεών του, αφού πρωτίστως είχαμε καταθέσει επανειλημμένα τους προβληματισμούς μας στους πυρήνες και στα καθοδηγητικά όργανα.

Οι διαφωνίες που θέτει ο κάθε σύντροφος αντιμετωπίζονται από τα καθοδηγητικά όργανα του ΣΕΚ ως αδυναμία του συντρόφου και μεμονωμένη λάθος εφαρμογή της γραμμής από μέρους του εκάστοτε πυρήνα. Αυτό συνιστά υποτίμηση του ρόλου των συντρόφων απαλλάσσοντας την ηγεσία από την οποιαδήποτε αρνητική αποτίμηση. Γι' αυτό το λόγο και αντιλαμβανόμενοι ότι οι ίδιες προβληματικές απασχολούσαν συντρόφους/ισσες από διαφορετικούς πυρήνες αποφασίσαμε να τις καταθέσουμε σε κοινά συλλογικά κείμενα.

Η Κ.Ε. χρησιμοποίησε πληθώρα μεθοδεύσεων, ώστε να εμποδίσει τις διαφωνίες να εκφραστούν συλλογικά. Αρχικά, μέσω ατομικών συναντήσεων με τον καθένα προσπάθησε να μας αποτρέψει να καταθέσουμε τις διαφωνίες μας στα όργανα. Στη συνέχεια, χαρακτήρισε τη συλλογική συγγραφή κειμένων ως «συγκρότηση μυστικής φράξιας» και άρχισε μια οργανωμένη προσπάθεια ενημέρωσης στη βάση για «ομάδα που θέλει να διασπάσει το κόμμα» που περιελάμβανε προσωπικούς, βαθιά αντισυντροφικούς χαρακτηρισμούς. Εν όψει, της εκλογής αντιπροσώπων στις προσυνεδριακές ολομέλειες έγιναν κινήσεις εκτός κομματικών διαδικασιών να αποσύρουν σύντροφοι/ισσες τις υπογραφές τους φτάνοντας σε σημείο εκβιασμού συντρόφων πως αν υπογράψουν κείμενο διαφωνίας θα αποκλειστούν από αντιπρόσωποι.

Παρά τις αντίθετες διακηρύξεις περί δημοκρατικής διαδικασίας και αντιπροσώπευσης, η πλειοψηφία των συντρόφων αποκλείστηκαν μέχρι και από παρατηρητές στη συνδιάσκεψη, μη έχοντας τη δυνατότητα να υπερασπιστούν τις απόψεις τους σ' αυτή. Ταυτόχρονα, η πολιτική επιλογή να μειωθούν σχεδόν εξ ολοκλήρου οι παρατηρητές επεκτάθηκε από την Κ.Ε. σε όλους τους πυρήνες με στόχο να μην ανοιχτούν στη βάση οι διαφωνίες. Στην ίδια τη συνδιάσκεψη, οι διαφωνούντες σύντροφοι στην πλειονότητα των συζητήσεων κόπηκαν από τις τοποθετήσεις.

Οι πρακτικές της Κ.Ε. και η γενικότερη αντιμετώπιση της ηγεσίας επιβεβαιώνει μια βαθιά αντιδημοκρατική δομή του κόμματος και μια λειτουργία η οποία δεν προωθεί την ανοιχτή συζήτηση μεταξύ των συντρόφων, τη συμμετοχή όλων στη χάραξη γραμμής, την αποτίμηση των επιλογών της ηγεσίας. Εν τέλει, ο διακηρυγμένος δημοκρατικός συγκεντρωτισμός του ΣΕΚ αποτελεί στην ουσία ένα γραφειοκρατικό συγκεντρωτισμό, αντίθετο προς κάθε επαναστατική αρχή και έννοια συντροφικότητας.

Για τους παραπάνω λόγους, στρατηγικούς και τακτικούς, καθώς και τη γραφειοκρατική συγκρότηση του ΣΕΚ, θεωρούμε πως ως κόμμα δεν μπορεί να οικοδομήσει την επαναστατική οργάνωση που επιτάσσει η αναγκαιότητα της ταξικής πάλης στο σήμερα, γι' αυτό και αποχωρούμε.

ΑΝΤΑΡΣΥΑ: Αναγκαιότητα, προβληματικές και προοπτική

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, θεωρούμε ότι είναι αναγκαία στο σήμερα, καθώς είναι απαραίτητη η ύπαρξη ενός πολιτικού φορέα που θα προωθεί την κοινή και ενιαία δράση των διάφορων κομματιών της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Ένας φορέας που θα συσπειρώνει ευρύτερα κομμάτια κόσμου που θέλουν η πάλη τους να έχει αντικαπιταλιστική/επαναστατική κατεύθυνση και που με την παρουσία του, σε όλα τα πεδία μεταφέρει παντού την επαναστατική εναλλακτική, η οποία συμπυκνώνεται στο μεταβατικό πρόγραμμα πάλης, που ενώνει τα αιτήματα του σήμερα με τη μετάβαση σε μια άλλη κοινωνία.

Ωστόσο, θεωρούμε ότι αν και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αυτή τη στιγμή υψώνει τη μόνη πραγματική εναλλακτική στην Ελλάδα, απέναντι στην αδυναμία υπέρβασης της καπιταλιστικής κρίσης, δεν μπορεί να επιτελέσει το σκοπό για τον οποίο δημιουργήθηκε. Αυτό φάνηκε ξεκάθαρα την περίοδο μετά την υπογραφή του 3ου μνημονίου, δεν κατάφερε να αποτελέσει την εναλλακτική προοπτική μετά την ήττα της ρεφορμιστικής στρατηγικής. Παράλληλα, η «κρίση» αυτή του εγχειρήματος της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, είναι φανερό στις τοπικές που υπολειτουργούν, στην αποξένωση του ανένταχτου κόσμου και στην αδυναμία συσπείρωσης και

ενιαιότητας στη δράση της.

Παρ'ότι στα 7 χρόνια ύπαρξής της η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει καθιερωθεί ως διακριτός τρίτος πόλος της αριστεράς, βρίσκεται σε μια κατάσταση τέλματος. Επιγραμματικά, η τάση αναζήτησης προς εκλογικές συνεργασίες με δυνάμεις που αμφιταλαντεύονται ως προς τον κοινοβουλευτικό δρόμο σε συνδυασμό με τη μείωση πτυχών του αντικαπιταλιστικού προγράμματος και η αποδοχή διπλής ένταξης οργανώσεων της σε πολιτικώς αντικρουόμενα σχέδια είχε ως αποτέλεσμα μια συνεχή εσωστρέφεια αντί τη μάχη για γείωση του μεταβατικού προγράμματος και τη συσπείρωση του κινήματος γύρω του.

Η 3η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ χρειάζεται να αποτιμηθεί σε διπλό επίπεδο. Αφενός αποτελεί θετικό προχώρημα η επιβεβαίωση της αναγκαιότητας του αντικαπιταλιστικού προγράμματος, το ξεκαθάρισμα και η στόχευση προς αναβάθμιση των δυνάμεων της στο αντιφασιστικό-αντιρατσιστικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα καθώς και η μερική επανασυσπείρωση των μελών στις ολομελειακές συνεδριάσεις των τοπικών. Αφετέρου παραμένει η ασάφεια ως προς τις πολιτικές συνεργασίες που επιτρέπει τη στροφή προς εκλογική συμπίεση με δυνάμεις που κινούνται αντίθετα ως προς το στρατηγικό στόχο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Ταυτόχρονα, το υπάρχον οργανωτικό μοντέλο λειτουργίας αποδυναμώνει τη λειτουργία των τοπικών ως όργανα βάσης και παραγωγής γραμμής, τη συμμετοχή όλου του δυναμικού της στη λήψη αποφάσεων. Ιδιαίτερα, η εκλογή μέσω λιστών και όχι απλής αναλογικής είναι πλήγμα στην εσωτερική δημοκρατία του μετώπου και ενισχύει τη χάραξη γραμμής μακριά από τα μέλη των τοπικών και δεν επιτρέπει την έκφραση των πολύμορφων απόψεων εντός του μετώπου.

Εν μέρει παράγωγο και εν μέρει αποτέλεσμα των παραπάνω είναι και η εργαλειακή αντιμετώπιση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ από τις ηγεσίες των δυο μεγάλων οργανώσεων της, ΝΑΡ και ΣΕΚ με τις αποφάσεις και τις αναμετρήσεις των πολιτικών γραμμών να λαμβάνουν χώρα ως επί το πλείστον στα ανώτερα όργανα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και σπάνια να γειώνονται στη βάση.

Η υπέρβαση των προβληματικών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ απαιτεί το μετασχηματισμό των τοπικών επιτροπών, σε ζωντανά κύτταρα χάραξης στρατηγικής και τακτικής με τακτικές συνεδριάσεις ώστε η γραμμή να διαμορφώνεται από τα κάτω και στη συνέχεια να επικυρώνεται από τα ανώτερα όργανα για να έχουν τόσο τα μέλη των οργανώσεων όσο και οι ανένταχτοι ισότιμο λόγο στις αποφάσεις. Παράλληλα, χρειάζεται η βαθύτερη ενοποίηση του μετώπου μέσω κοινών αντικαπιταλιστικών εργατικών σχημάτων στους χώρους, την ενιαία δράση στις εργατικές μάχες, διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις. Στις γειτονιές, χρειάζεται η βελτίωση της σύνδεσης των τοπικών με τις δημοτικές κινήσεις στις οποίες συμμετέχουν και η τακτική παρέμβαση τους με τη λήψη πρωτοβουλιών σε σύνδεση με το μεταβατικό πρόγραμμα. Προωθητική για τη γείωση του προγράμματος είναι η έκδοση κοινού εντύπου της ΑΝΤΑΡΣΥΑ που θα αναδεικνύει τις θέσεις, τις πρωτοβουλίες και ιδεολογικές αιχμές της.

Ως μια οργάνωση που στοχεύει στην επανάσταση, οφείλουμε να χτίσουμε διεθνιστικές σχέσεις με αντίστοιχες οργανώσεις του εξωτερικού. Η διεθνής συγκυρία εκτιμάται ως ευνοϊκή για την οικοδόμηση διεθνών συμμαχιών και όπου αυτό είναι εφικτό την συγκρότηση αντίστοιχων μετώπων. Οι αντιστάσεις στη λιτότητα εντός των χωρών της ΕΕ, έχουν δημιουργήσει ένα ρεύμα αμφισβήτησης για το ρόλο της ΕΕ. Το ρεύμα αυτό τείνει να το εκμεταλλευτεί η ακροδεξιά στις χώρες αυτές με μία ρητορική εθνική-εθνικιστική, ενώ η αντικαπιταλιστική αριστερά δεν έχει τη δύναμη που έχει στην Ελλάδα ώστε να το οδηγήσει σε μια τροχιά ρήξης με τον ίδιο τον καπιταλισμό με διεθνιστική κατεύθυνση. Το πρόγραμμα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα έχει επιτυχία μόνο εάν παρασύρει και τις εργατικές τάξεις των υπόλοιπων χωρών σε αυτήν την κατεύθυνση και θα μπορέσει να επιβιώσει χάρη στη διεθνιστική αλληλεγγύη τους.

Γεωργοπούλου Εμμανουέλα, ΤΕ Αγίας Παρασκευής-Χολαργού-Παπάγου

Δόγανου Κωνσταντίνα, ΤΕ Πατησίων-Κυψέλης-Γαλατσίου

Κατρινάκη Σύλβια, ΤΕ Ζωγράφου

Κατσούλης Οδυσσέας, ΤΕ Αγίας Παρασκευής-Χολαργού-Παπάγου

Καφετζόγλου Αλέξανδρος, ΤΕ Περιστερίου

Κοντογιάννης Κωνσταντίνος, ΤΕ Νοτίων Προαστίων

Κούρτης Αλέξης, ΤΕ Περιστερίου

Κωστάκη Στέλλα, ΤΕ Αμπελοκήπων-Γκύζη-Πολυγώνου

Κυβέλος Σαράντος, ΤΕ Νέας Ιωνίας-Νέας Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας

Μανδαράκα Άσπα, ΤΕ Καλλιθέας

Πετρόπουλος Γιάννης, ΤΕ Χαλανδρίου-Βριλησίων-Ψυχικού

Πετρόπουλος Γιώργος, ΤΕ Χαλανδρίου-Βριλησίων-Ψυχικού

Χμιελέφски Λούκας, ΤΕ Καλλιθέας